

Niet zonder liefde

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee

Leven met een leugen

Omkijken naar morgen

Geluk bij een ongeluk

Liefde op het menu (e-only)

Vertrouwen of verliezen

De Eindeloos-serie:

Niet zonder jou

Niet zonder ons

Niet zonder mij

Niet zonder liefde

WENDY BROKERS

**NIET
ZONDER**
liefde

ISBN 978-90-225-9587-9
ISBN 978-94-023-2013-8 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Hester Doove
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Dit boek is eerder verschenen als Kobo Original e- en audiobook.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Femke,
omdat je het na zo veel redactie en ondersteuning
verdient om ook eens voorin te staan*

*How do I live? How do I breathe?
When you're not here I'm suffocating
I want to feel love run through my blood
Tell me is this where I give it all up?
For you I have to risk it all*

– SAM SMITH, 'WRITING'S ON THE WALL'

Guusje

‘Well, well, well... Look what the cat dragged in... Ze laten hier ook echt álles binnen.’

Het duurde even voor het tot Guusje de Graafs versufte brein doordrong dat de stem niet het zangerige Schotse accent had dat ze de afgelopen dagen non-stop had gehoord én dat de tweede zin in het Nederlands was. En het was nog meer de herkenbaarheid van die stem die haar aandacht trok, dan de spot die ervan afdroop. Ze hees haar armen van de balie van het driesterrenhotel waarin ze was gestrand en verbaasde zich erover dat ze überhaupt iets had verstaan tussen het lawaai van alle stemmen. De een schreeuwde hier nog harder dan de ander om de twee receptionistes te overtuigen de mogelijk laatste kamers aan hem of haar te verhuren voor de aankomende nacht. En daarbij was het blijkbaar normaal dat er flink werd overboden en er een aantal zakenmannen blèrend met een *goldcard* stonden te wapperen.

Nadat Guusje een uur geleden in colonne met andere automobilisten van de Schotse M90 af was geleid achter sneeuwschuivers en politieauto's aan, was de sneeuwstorm alleen maar verder toegenomen. Het zag ernaar uit dat ze allemaal genoeg moesten nemen met een

plekje op de grond hier in de lobby om de nacht in dit gehucht door te brengen. Niet te geloven dat ze na acht uur eenzame opsluiting in een huurauto over een steeds moeilijker begaanbare weg vanuit Inverness op drie keer vallen van Edinburgh Airport bleef steken.

Ze hoopte dat haar oren haar in de steek lieten wat betreft de Nederlandse stem. Als ze gelovig was zou ze er zelfs vurig op hopen of ervoor bidden. Terwijl ze wist dat het net als ramptoerisme was – en ze dus gewoon niet moest kijken – draaide ze toch haar hoofd om.

Donkerbruin haar. Golvend en net wat te lang naar haar zin, hoewel hij het in ieder geval korter droeg dan een paar Kerstmissen geleden. Slordig achterover gestreken en met een lok die nonchalant over zijn voorhoofd viel. Lichtbruine ogen met wat vlekjes die naar goud en groen neigden. Rechte neus, een onrealistisch mooi gebit, stoppels van een dag, en een mond die was vertrokken tot een sardonische grijns. Een grijns die alleen maar breder werd nu hij zag dat hij haar aandacht had. Zie? Dat kijken was een monumentale fout geweest. *Lekker slim, De Graaf*. De moed zonk haar in de schoenen. Dat kon er tenslotte nog best bij nadat haar voeten al als natte en nog lichtelijk bevroren stompjes in haar laarzen lagen. En waarom, in godsnaam waarom, leek zijn broer qua uiterlijk niet wat meer op hem?

‘Hé Luuk, wat een genot om jouw rotkop hier te zien.’ Zonder er meer woorden aan vuil te maken draaide ze haar hoofd weer terug in een poging de man compleet te negeren. Ze wilde niet naar Luuk Jonkers kijken, met hem praten of zelfs maar dezelfde lucht inademen. Ze wilde zich niet laten afleiden door zijn walgelijk knappe hoofd, aandoenlijke kuiltjes en lekkere lijf. Alle uiterlijke kenmerken waren alleen maar een dun gordijn over een irritant zelfverzekerd meisjesidool dat niet alleen qua looks zo kon doorgaan voor de broer van Harry Styles, maar ook dezelfde muzikale ambities had. Hoewel Luuk

dan een stuk minder bekend was dan het voormalige One Direction-bandlid.

Ze had een snoeihekel aan zijn gladde praatjes en onuitstaanbare gedrag, en misschien nog wel meer aan het feit dat ze nooit wist of hij iets serieus meende. Luuk Jonkers liet zich niet peilen, dat was het gewoon. En als zij aan iets een hekel had, dan was het wel aan het niet kunnen doorgronden van iemands persoonlijkheid.

‘Tsss...’ Luuk klakte afkeurend met zijn tong en vanuit haar ooghoek zag Guusje hoe hij iemand anders die aan de hotelbalie stond met gemak opzijschoof. ‘Je manieren zijn er niet op vooruitgegaan, schoonzusje.’

‘Voor het geval het je is ontgaan: Sander en ik zijn al bijna drie jaar uit elkaar.’ Ze nam niet de moeite opzij te kijken. Hoe minder zijn hoofd in beeld kwam, hoe beter het was voor haar nachtrust. Dat ze meerdere keren deze ex-zwager in gedachten had gehad in een poging de seks met zijn broer wat meer *spice* te geven had ze nog nooit aan iemand bekend en die informatie ging Luuk al helemaal geen klap aan. ‘Maar aangezien jij zo’n echt familiebeest bent, weet je dat natuurlijk allang.’

Hij maakte het zich vanuit haar ooghoek bezien nog wat makkelijker, liet zijn hoofd in zijn hand vallen en leunde daarbij met een elleboog over de balie. Een van de oververhitte medewerksters liet haar ogen een tel naar hem afdwalen en richtte ze vervolgens op Guusje. En hoewel Guusje haar de interesse voor Luuk niet kwalijk kon nemen, trok ze wel een wenkbrauw op naar het meisje. ‘*And?*’

‘I’m so sorry, Miss, there’s no room available anymore. A chair and a blanket in the dining room, that’s the best I can do for you.’ Na nog een verontschuldigende blik haastte de receptioniste zich naar een gezette man in maatpak met een kaal hoofd. Hij hing behoorlijk intimiderend met zijn borstkas half over de balie en zag eruit alsof hij het meisje er-

overheen wilde sleuren als ze hem niet direct van een kamer voorzag.

‘Nou, Gustaaf, dat wordt een lange nacht voor je.’ Luuk bekeek vanuit haar ooghoek bezien met een ongetwijfeld ingestudeerd verveeld gezicht zijn vingernagels. ‘Met morgenochtend een houten reet en een stijve nek.’

Guusje telde tot tien, tenminste: ze deed een poging. Bij drie gaf ze het al op. ‘Guusje. Ik luister ook naar Guus. Of voor mijn part noem je me De Graaf, oké?’ Ze maakte de fout om hem toch aan te kijken, misschien wel in de hoop dat hij ineens zou krimpen onder de dodelijk bedoelde blik die ze hem toewierp. Hij trok echter alleen een wenkbrauw op. ‘Ga iemand anders irriteren, *lucky* Luuk. Daar ben je namelijk zo ontzettend goed in.’ Ze probeerde zijdelings te bukken om het hengsel van haar rolkoffer te pakken, om dan maar genoeg te nemen met die genoemde slaappleats, en kreeg daarbij vol de elleboog in haar oog van iemand die zich net een weg naar voren baande. ‘Au, verdomme!’

Naast zich hoorde ze een diepe en overdreven zucht van Luuk, maar door de stekende pijn in haar dichtgeknepen oog en haar ook tranende andere oog zag ze niet scherp wat hij deed. Wel voelde ze een hand onder haar kin en terwijl het door de pijn ook niet meer lukte om haar andere oog open te houden, merkte ze dat Luuk haar van dichtbij bestudeerde. Ze voelde zijn adem als een warm briesje op haar gezicht. Kippenvel trok vanaf haar nek naar haar rug en armen. De ene traan na de andere rolde over haar wang. Wat er nog aan mascara aan haar wimpers had gehangen, liep waarschijnlijk nu in zwarte sporen naar de randen van haar kaak. Door een nieuwe bonk, nu tegen haar rug, belandde ze met stijf dichtgeknepen ogen tegen een mannenlichaam dat een arm om haar heen sloeg. ‘Laat me los.’

‘Zo.’

Het al korte woord werd zo mogelijk nog meer kortaf gesnauwd en

Guusje voelde hoe Luuk haar uit de gevarenzone trok. Zonder haar los te laten en zelfs zonder stil te blijven staan, bukte hij zich en ze hoorde de wieltjes van haar koffer piepen. Ze probeerde haar ogen open te doen en te knippen. Voor ze de kans kreeg met haar hand de tranen weg te vegen stond hij stil en zij dus ook.

‘Wacht even.’

‘Wa...’ Met een scherpe inademing merkte ze dat hij bijna tegen haar aan stond en haar gezicht afveegde met een stuk stof dat warm aanvoelde. Eindelijk lukte het haar om haar ogen weer open te krijgen en na een paar keer knippen zag ze tot haar verbijstering dat Luuk met de onderkant van zijn shirt haar gezicht droogde. De absurditeit – en nog meer de intimiteit – ervan drong tot haar door. Ze wist dat ze zich moest losrukken en moest maken dat ze uit zijn buurt kwam, maar op de een of andere manier weigerden haar benen dienst.

Haar hart niet. Dat steigerde en ging ervandoor als een wild paard in galop. Ze voelde niet alleen Luuks warmte, ze róók het ook. Samen met een subtiel luchtje dat een mengeling was van douchegel en man. Heel anders dan zijn broer had geroken. *Jezus...*

Denken aan Sander was voldoende om achteruit en buiten zijn bereik te stappen. Ze zag bijna in slow motion hoe Luuks hand zakte en het shirt langzaam zijn buik weer bedekte. Haar hart gooide zijn achterbenen in de lucht bij het zien van het laatste reepje mannenbuik en ze moest zich inhouden om geen *hee-haw* te roepen. Hoewel dat dan meer als de ezel klonk die ze momenteel was. Te lang zonder vaste vriend en de bijbehorende intimiteit blijkbaar. Onenightstands waren niet haar ding en dus beten haar hormonen al bijna een jaar op het spreekwoordelijke houtje waar maar weinig smaak aan zat. Ze had zelfs de batterijen uit het roze vriendje, dat in haar nachtkastje lag, verwijderd voor ze gingen lekken na zo’n lange tijd van inactiviteit.

Guusje dwong haar ogen naar zijn gezicht. ‘Dank je,’ zei ze stijfjes

en ze bukte zich met wat meer beleid dan daarnet om het hengsel van haar koffer te pakken.

‘Wat denk je te gaan doen?’

Ze trok de rolkoffer naar zich toe. ‘Overnachten in de eetkamer hier. En hopen dat ik mijn vlucht van vandaag naar morgen kan verzetten. Dag Luuk.’

Best tevreden met zichzelf deed ze een stap naar achteren. Haar koffer bonkte daarbij tegen zijn enkel en hij slaakte een vloek terwijl hij zijn been optrok. Ze deed een poging niet te lachen, maar er ont-snapte haar toch een geluid dat er veel op leek. Bij het zien van zijn geïrriteerde blik beet ze op haar lip om het niet uit te gieren. Ze kende Luuk Jonkers niet anders dan als iemand die altijd alles onder contro-le had, en zijn woorden verpakte in sarcasme en superioriteit. Dat er eens iets níét naar zijn zin ging en hij dat zo duidelijk liet merken, was een welkome afwisseling.

Lang duurde haar bescheiden triomf niet. Na amper drie passen op weg naar de eetkamer hield een hand om haar pols haar nogal abrupt staande. De koffer werd zowat uit haar hand gerukt en het volgende moment struikelde ze half achter hem aan in de richting van de hal. ‘Hé!’ riep ze geërgerd en probeerde zich los te rukken. Haar ex-zwager had misschien nog een wat jongensachtige uitstraling, maar de kracht waarmee hij haar vasthad vertelde haar dat hij zijn tienertijd ver achter zich had liggen. ‘Luuk... stop!’

Hij bleef met een norse blik staan. Zijn hand lag als een bankschroef om haar pols.

‘Waar ga je heen?’ sputterde ze.

‘Mijn kamer. Jij ook.’

‘Wat?!’

Luuk trok haar aan haar pols naar zich toe. ‘Jij zoekt een bed en ik heb er een.’

Haar hart stopte er een tel mee, voor het weer als een razende be-
gon te kloppen, en haar mond zakte open. Ineens klonk een stoel met
deken in een overvolle eetkamer van het hotel met snurkende andere
gestrande reizigers als de ideale slaappleats. Geen roodblonde haar op
haar hoofd die eraan dacht met Luuk een bed te delen. Ze wist dat ze
soms praatte in haar slaap en wie weet wat ze hem zou vertellen. Of
dat ze in haar slaap tegen hem aan zou rollen. Deze man moest je geen
vinger geven, dat hadden zijn schaarse bezoeken aan zijn ouderlijk
huis toen ze nog met Sander samen was haar al duidelijk gemaakt.

‘Tweepersoons,’ voegde hij er op scherpe toon aan toe.

‘Geen sprake van!’

‘Stel je niet aan. Ik ben geen serieverkrachter, ik stink niet en ik
laat geen scheten in mijn slaap.’ Zonder zich eraan te storen dat ze
de hakken van haar laarzen in het wollige tapijt zette, trok hij haar
achter zich aan. ‘Ik laat je niet alleen achter in een zaal gevuld met
minstens twintig geile zakenmannen die sowieso al niet hoog scoren
op de huwelijkssetrouwschaal. Ik weet niet of je het in de gaten had,
maar er waren maar twee andere vrouwen in de lobby die een kamer
probeerden te bemachtigen. Een van die twee was minstens zeventig
plus en de andere was van jouw leeftijd. Maar die was hier wel samen
met haar vriend of man.’

Guusje lachte schamper, ook al bonkte haar hart niet minder hard
dan daarnet. Het idee dat ze om die reden met Luuk een hotelkamer
zou delen was te belachelijk voor woorden. ‘Ik ben vierentwintig en
uitstekend in staat lastige mannen van me af te slaan.’

‘Maar wil je dat ook?’ vroeg hij spottend en bleef staan voor een
deur aan het einde van de gang. Hij liet haar koffer los en haalde een
sleutelkaart uit zijn achterzak. Nadat hij de deur had ontgrendeld en
deze openzwaaide, maakte hij een zwierig handgebaar naar binnen.
‘Na u, mevrouw.’

Blijkbaar twijfelde ze iets te lang naar zijn zin, want hij gaf een slinger aan haar pols zodat ze half over de drempel struikelde. Luuk volgde samen met haar koffer. Met een demonstratieve knal sloeg de deur achter hen in het slot en op de een of andere belachelijke manier kwam er een lading bij vrij die Guusje liet huiveren. De hotelkamer leek kleiner te worden dan hij al was en de spanning tussen hen gaf haar een unheimisch gevoel. Het leek bepalend voor de rest van haar leven, alsof ze op een tweekop stond, wat natuurlijk te absurd voor woorden was.

Ze wreef over haar armen en draaide zich op haar hakken om. Het tweepersoonsbed domineerde de hotelkamer en ze weigerde er lang naar te kijken. Misschien kreeg ze anders wel een visioen van een naakte en slapende Luuk in dat bed. Of werd ze eraan herinnerd dat ze aan Luuk had gedacht tijdens de seks met Sander. Soms. Niet heel vaak. *Meestal.*

Jemig.

Het vooruitzicht van samen de nacht doorbrengen, en erger nog: het bed, was niet goed voor haar hart en ingewanden. Haar hartslag maakte overuren en het rommelde zo in haar darmen dat ze bang was dat hij het zou horen.

‘Honger?’ Luuk trok een wenkbrauw op en zijn blik dwaalde af naar haar buik.

Zie, daar had je het al.

Ze haalde haar schouders op en gaf geen antwoord. In plaats daarvan wreef ze opnieuw over haar armen en liep ze naar het raam. Achter zich hoorde ze hoe Luuk belde en om roomservice vroeg. Ze besteedde er geen aandacht aan en schoof de vitrage opzij. Buiten was het inmiddels donker. De straatverlichting liet zien hoe grote sneeuwvlokken door de wind alle kanten op werden gejaagd en vervolgens opgingen in de sneeuwhopen die tegen muren, stoepen en boomstronken de grilligste vormen hadden aangenomen. Het zag er niet

naar uit dat het weer zich snel van een betere kant liet zien.

In het glas van het raam zag ze een beweging achter zich en ze verstarde. Haar vingers knelden om de tere stof van de vitrage en ze hield haar adem in. Luuks gestalte kwam snel dichterbij in de ruit en ze voelde de warmte van zijn lichaam afstralen toen hij achter haar kwam staan.

‘Wat een kutweer,’ mompelde hij. Zijn adem blies daarbij tegen de onbeschermdede huid van haar nek, nu ze haar haren in een knot achter op haar hoofd droeg. ‘En het is nog niet eens december. On-Schots weer. Het beroerdste weer in zeker vijftig jaar, als ik een *local* mag geloven.’

Tuurlijk, precies tijdens haar vierdaagse werktrip. Guusje liet de vitrage los en probeerde zich om te draaien. In een poging hem niet aan te raken, stootte ze met haar achterste tegen de vensterbank.

Lichtbruine ogen keken haar spottend aan en hij week geen centimeter van zijn plaats. In plaats daarvan zette hij zijn handen in zijn zij, waardoor hij zich breder maakte. ‘Wat probeer je in godsnaam te doen? Opgaan in de gordijnen?’

Ze voelde zich zo in het nauw gedreven en onzeker, dat ze haar handen tegen zijn borstkas zette en hem een harde duw gaf. Door de onverwachte aanval deed hij twee stappen naar achteren en dat gaf haar de ruimte langs hem heen te glippen. ‘Doe niet zo irritant, oké? Het is al erg genoeg dat we dezelfde lucht inademen.’ Nu zette zij haar handen in haar zij. ‘En hoe uitermate cliché, dat we hier samen zitten opgesloten en een bed moeten delen.’ Ze snoof zo sarcastisch als ze kon, al waakte ze ervoor naar het bed in kwestie te kijken.

‘Hé, wees blij dat ik nog iets van opvoeding heb gehad; ik red je van een stel gore ouwe mannetjes. Of heb je niet gezien dat die ene links aan de balie zijn lippen stond af te likken en je ondertussen al uitkleedde met zijn ogen?’

‘Wie geeft me de garantie dat jij geen goor mannetje bent en hetzelfde van plan bent?’ Haar handen stonden nog steeds in haar zij. Haar hart maakte een huppeltje en dat maakte dat ze ineens naar lucht moest happen.

Hij barstte keihard in lachen uit. ‘Garantie? Geen garantie, Gustaaf. Geen enkele. Ik geef je alleen mijn woord dat ik niks tegen je zin doe.’

Juist. Dát kon nog weleens een probleem worden... Haar blik viel op de onderkant van zijn shirt, waarop ze een paar vage donkere mascarastrepen zag. ‘Sorry van je shirt.’

Luuk keek zelf ook naar beneden. ‘Geeft niet.’ Zijn ogen ontmoeten die van haar weer en er twinkelde iets in terwijl hij haar gezicht inspecteerde. ‘Misschien wil je even gebruikmaken van de badkamer en de rest van je oorlogsstrepen verwijderen.’

Die woorden waren genoeg om haar met grote haast de badkamer in te laten duiken. Voor de spiegel kromp ze ineen en draaide direct de kraan van de wastafel open. Met natgemaakt toiletpapier – een rol wattenschijfjes en make-upreiniger zaten ergens onder in haar koffer – probeerde ze zo veel mogelijk resten van de ‘wasbeer-look-alike-con-test’ van zich af te boenen. Het resultaat was dat ze nu rode wangen had, maar dat kon ze ook wijten aan de confrontatie met Luuk en het vooruitzicht van de nacht die voor hen lag.

Terwijl ze naar zichzelf staaarde in de spiegel, dwaalden haar ogen af naar de overduidelijk mannelijke toiletartikelen in een halfopen toiletta op de wastafel en op het plankje onder de spiegel. Luuk schoor zich zo te zien nat, getuige de bus scheerschuim en een luxe scheermesje die uit de toiletta staken. Op de grond van de douche zag ze een fles douchegel en over een stang naast de douche hing een vochtige handdoek. De lichte en puur mannelijke geur die nog in de badkamer hing en die ze bij de receptie al aan hem had geroken, deed weinig goeds voor haar hartslag.

Met pijn in haar buik keek ze in de spiegel. Alles wat ze zag waren een paar lichtbruine ogen, in een bleek en onopgemaakt gezicht, die haar licht wanhopig aanstaarden.

Hoe, in godsnaam, was ze in deze situatie beland?

2

Luuk

Zodra de badkamerdeur achter haar dichtviel liet hij zijn, naar zijn idee, veel te lang ingehouden adem ontsnappen. Hij wist nu al dat het hem een onmogelijke hoeveelheid zelfbeheersing ging kosten om haar niet te laten merken wat ze met hem deed. En aan de hel van de nacht die voor hen lag, wilde hij al helemaal niet denken. Waar had zijn verstand gezeten toen hij haar net naar zijn kamer had getrokken als de eerste de beste holbewoner?

Wat zij evenmin wist, was dat hij minstens dertig seconden naar haar rug had staan staren voor zijn voeten hem daarstraks automatisch naar de balie hadden gevoerd. Om vervolgens een superflauwe opmerking te maken alsof ze iets ranzigs was wat de kat door het kattenluikje mee het huis in had getrokken. Op de een of andere manier had hij er patent op om stomme dingen te zeggen als zij in de buurt was.

Vijf jaar geleden had hij haar voor het eerst ontmoet. Kerst was zo'n speciale gelegenheid waarbij hij het niet kon maken om zijn familie te ontlopen. En dus was hij er trouw op eerste kerstdag, als zijn moeder er een sport van maakte om zo lang mogelijk in de keuken te staan en zo veel mogelijk gerechten op tafel te krijgen. Zijn vader was

met kerst altijd nog norser en afstandelijker dan anders, wat al bijna een onmogelijke opgave was.

Terwijl Luuk in de keuken op het aanrecht zat in zijn oudste gescheurde jeans – want dat garandeerde een nog zuurder gezicht van zijn vader, die hij graag zo veel mogelijk dwarszat – waar zijn moeder hem al volstopte met kerstkoekjes, zelfgemaakte aardappelkroketjes en vulling voor de rollade, kwam Sander binnen. Hij had de hand van een slank, haast tenger meisje vast. Ze was piepjong, had prachtig roodblond haar – dat ze opgestoken droeg – en een bleke gelaatskleur. Zo'n type dat in de zomer bij de eerste zonnestraal verbrandde en sproeten kreeg. Het zwart met rode jurkje en de zwarte hooggehakte pumps stonden haar fantastisch. Met een aandoenlijke blos op haar wangen maakte ze bijna een buiginkje toen Sander haar voorstelde aan zijn moeder.

Luuk was compleet van de leg geweest, zó had ze hem overdonderd, en wilde maar wat graag een goede indruk maken. Ook al was ze het vriendinnetje van zijn oudste broer. Hij had zijn vette handen al aan een stuk keukenpapier afgeveegd toen Sander achteloos zei: 'O, en die zwerver daar die zich zoals gewoonlijk zit vol te proppen, is mijn jongste broer Luuk. Maar je kunt gerust zijn naam vergeten en je hoeft hem geen hand te geven, want behalve met kerst zie je hem hier toch nooit. Volgend jaar stel ik je wel weer opnieuw aan hem voor.'

Toen Guusje toch haar hand uitstak, deed Luuk net alsof hij ernaast greep en lachte haar hardop uit. Niet zozeer om háár te ergeren, maar zijn broer met zijn kloterige opmerkingen. Hij was daarna van het aanrecht gesprongen met een 'ik ben benieuwd hoe lang je het met dit afgestompte fossiel uithoudt' en had de keuken verlaten voor er antwoord van wie dan ook kwam.

Ze hád het lang met hem uitgehouden, dat moest Luuk haar nageven. Lang genoeg om het sprankelende en spontane meisje dat ze was

geweest door Sanders invloed ineen te laten schrompelen. Natuurlijk wist Luuk drommels goed dat zijn broer en zij uit elkaar waren. De laatste twee kerstdiners waren niet om door te komen geweest. Sander had al vrij snel na de breuk met Guusje een nieuwe vriendin opgeduid die de ‘wie is de grootste trut op aarde’-wedstrijd op haar sloffen won van alle andere vrouwen in het universum. Edith had minachting, en dan in het bijzonder voor hem, bijna tot een olympische sport verheven. God, wat had hij een pesthekel aan dat wijf. Cruella de Vil was een mak lammetje als je haar vergeleek met deze schoonzus.

Robbert, zijn andere broer en Sanders genetische wederhelft, was al jaren samen met Saar. Het was vast geen toeval dat haar naam maar één letter met het woord ‘saai’ scheelde. Ze was de meest slaapverwekkende persoon die Luuk ooit had ontmoet en had een vreselijk een-tonige stem. Toch was ze met stip naar nummer één gestegen op zijn schoonzussenlijst én was ze een bondgenote gebleken in zijn strijd tegen Edith tijdens de verjaardag van zijn moeder afgelopen voorjaar. Hij had nooit vermoed dat Saar, die normaal gesproken niet veel zei, godzijdank, zó sarcastisch uit de hoek kon komen. Hij had er dan ook smakelijk om gelachen hoe ze Edith op haar nummer had gezet toen die een bitchy opmerking maakte over Saars kerstjurk. Ze kreeg hem recht in haar gezicht terug, mét rente. De high five die hij met Saar had gedeeld, was niet in goede aarde gevallen bij het gros van de familie aan de overdreven kersttafel en Edith was ontploft. Niet dat het hem had uitgemaakt. Hij verveelde zich toch al stierlijk en alle entertainment dat hem werd geboden om de avond door te komen, was welkom.

Dat was anders geweest toen Guusje nog met Sander samen was. Als Luuk wist dat ze bij zijn ouders waren en hij kon zijn aanwezigheid maar half verklaren, dan was hij er ook. Had hij die eerste kerst nog gedacht dat ze bedeesd en veel te jong voor zijn broer was, la-

ter kwam hij erachter dat slechts de helft van die bewering waar was. Guusje was helemaal niet bedeesd. Ze kon verrassend scherp uit de hoek komen, was intelligent en had een duidelijke eigen mening. Als iets haar niet zinde aan Sander, dan spaarde ze hem totaal niet. Sander had dat nooit kunnen waarderen van eerdere vriendinnen, maar hij was blijkbaar zo verliefd op Guusje dat hij het haar vergaf.

Wel bleef Luuk van mening dat ze veel te jong was voor zijn broer. Het leeftijdsverschil was tien jaar. Guusje was negentien, Sander negentwintig. Ze kon onmogelijk beseffen waar ze aan was begonnen. Ze had nog moeten uitgaan, dronken worden en stomme dingen doen, maar Sander had inmiddels de leeftijd bereikt dat hij zich wilde settelen. Luuk had van zijn moeder begrepen dat zijn broer wilde samenwonen, maar dat Guusje daar niet aan begon zolang ze nog studeerde. Ook al woonde ze op een piepklein zolderkamertje in een studentenwoning in Den Bosch waar ze woonkamer, toilet, douche en keuken met zeven anderen moest delen en had Sander in diezelfde stad een groot en luxe appartement voor hem alleen.

Over het waarom ze uit elkaar waren gegaan na ruim twee jaar, wilde Sander niets kwijt. Zelfs zijn moeder wist niet wat de reden was, had ze Luuk gezegd toen hij daarnaar vroeg. Wel was duidelijk dat Guusje degene was geweest die de relatie had verbroken. Misschien kreeg hij haar vanavond zover dat ze hem vertelde waarom.

Luuk haalde een hand door zijn haren. Het was korter dan hij het de afgelopen jaren had gedragen. Hij zou het liever nóg korter knippen, maar dat was door hun manager verboden. Het imago van de band ging voor alles en sinds na een poll bekend was geworden dat zestig procent van de – voornamelijk vrouwelijke – fans dol was op het lange haar van de vier bandleden, was er een clause toegevoegd aan het contract. De meetlat lag er tegenwoordig langs, elke keer dat Luuk zijn haar liet knippen. *Ugh.*

Om misverstanden te voorkomen: muziek was zijn leven. Net zoals de band waarvan hij al sinds zijn zeventiende deel uitmaakte. Over een paar maanden vierden ze hun tienjarig jubileum met een nieuw album en een uitgebreide tour. Niet alleen door Ierland, Schotland en Engeland deze keer, maar ze zouden starten in Zuid-Duitsland en daarna Luxemburg en Noord-Frankrijk aandoen. Ook voor festivals. Eindelijk begonnen ze wat naamsbekendheid te krijgen in Nederland en België, en kwam hun populariteit daar van de koude grond. Mogelijk werd de tour langer en pakten ze ook het noorden van Duitsland en een deel van Denemarken mee. Hij hoopte erop. Touren was slopend en het zou een moordende tijd worden, maar dit was wel waar hij samen met de drie andere bandleden zo hard voor had geknokt het afgelopen decennium. Morgen zou hij zich bij Aron, Rowan en Elijah voegen, die vanmorgen al waren doorgereisd naar Leeds. Eigenlijk was het de bedoeling dat hij daar vanavond ook zou zijn, maar deze *blizzard* had iedereen in Schotland – en waarschijnlijk daarbuiten – verrast. Hij had geen andere keus gehad dan op tijd inchecken in dit hotel in een gehucht net boven Edinburgh. Misschien had hij Guusje de indruk gegeven dat hij er al tijden was en het hotel vanbinnen en -buiten kende, maar meer dan zijn spullen neergooien en een snelle douche nemen had hij nog niet gedaan. Hij was net langs de lobby gelopen op weg naar het restaurant om wat te eten, toen hij tot zijn verbazing de enorme stroom reizigers had gezien bij de balie. En hoewel hij eigenlijk had willen doorlopen, was zijn blik onherroepelijk blijven rusten op een vrouw met opgestoken haar die met haar rug naar hem toe stond en een uitgeputte indruk maakte. Automatisch hadden zijn voeten op de plaats rust gehouden. Dat deden ze tenslotte bij elke vrouw met roodblond haar sinds hij volgende maand vijf jaar geleden had kennisgemaakt met Guusje de Graaf.

O, hij wist heel goed dat ze een pesthekel aan hem had. Dat dát